

senere kunde træffe Bestemmelse. Sæller ikke har Udvalgets Flertal kunnet faae fat paa, at Regjeringen ved Kommissionens Udsendelse havde bestemt sig til en Fremgangsmaade, som var i Strid med Repræsentationens Opfattelse." Mig vitterligt foreligger der ikke nogen Udtalelse af Repræsentationen med Hensyn til det her foreliggende Spørgsmaal. Under Behandlingen af det Lovforslag, som i Oktober 1878 blev forelagt Folkethinget af Regjeringen angaaende Forholdene paa St. Croix, fremkom der fra to af de 4 Mindretal, i hvilke vedkommende Udvalg havde delt sig, Udtalelser angaaende Udsendelsen af en Kommission. Et Mindretal, bestaaende af 1 Medlem, foreslog Rebsættelse af en Kommission, men det var en Kommission, som skulde have en saadan ekstraordinær Myndighed som den, jeg nylig berørte, nemlig en Myndighed til at disponere over Statens Midler til Fordel for de Etabelidte derovre. Fra et andet Mindretal fremkom ogsaa Udtalelser om, at det kunde være med til en Kommissions Udsendelse, men denne Kommission tænkte man sig udrustet med en meget stor ekstraordinær Myndighed, nemlig til at forandre Administrationen og de for Forholdene derovre gjældende Lovregler. Disse Udtalelser førte imidlertid ikke til Noget. Det Forslag, der var stillet om en Kommissions Rebsættelse, blev taget tilbage, og overhovedet blev der ikke taget nogen som helst Bestemmelse, om der skulde udsendes en Kommission eller ikke. Sine Forhandlinger kunde selvfølgelig ikke være til Hindrer for, at Regjeringen, efter at Lovgivningsarbejdet var mislykket, udsendte en Kommission til at indhente Oplysninger. Det forekommer derfor Flertallet temmelig urimeligt, at man er kommen med en saa skarp Indstilling som den, at de herhen hørende Udgifter ikke skulle kunne passere. Jeg nærer ikke mindste Tvivl om, at det høje Thing paa dette Punkt vil følge Flertallet. Ja, det skulde ikke i fjerneste Maade undre mig, om det ærede Mindretal blev det eneste Medlem her i Thinget, som stemte for denne Indstilling.

Der staar tilbage det sidste Indstillingspunkt af Mindretallet, som gaar ud paa, at „det passerer“, at der som Laan til Aktieselskabet for St. Croix Jællæsuffekogerier paa Statsregnskabets er opført en Merudgift af 334,184 Kr. 40 Ø. Med Hensyn til dette Indstillingspunkt skal jeg tillade mig kortelig at berøre Spørgsmaalets historiske Gang. Under 25de Februar 1876 udkom der en Lov, hvorved Finantsministeren blandt Andet blev bemyndiget til at udlane indtil 2 Millioner Kr. til et Interessentskab eller Aktieselskab med det Formaal at fremme Sukkerproduktionen paa St. Croix ved Anlæg og Drift af et Sukkerfogereri. Denne Bevilling blev givet under Betingelser, som jeg ikke her omstændelig skal fremstille; jeg skal kun berøre to af dem. Den ene var den, at Interessentskabets Kapital succesfult skulde indbetales

i Statskassen, og at der af Laanet indenfor den nævnte Grænse af 2 Millioner Kr. til intet Tidspunkt maatte være udbetalt større Beløb end det, der til samme Tidspunkt var blevet kontant indbetalt i Statskassen som Aktiekapital. Dernæst hedder det, at alle Selskabets Udbetalinger til de i § 1 nævnte Anlæg skulde, inden Jællæsuffekogeriet var sat i Drift, ske igjennem Finantsministeriet. Efterat Loven var emaneret, blev der oprettet et Aktieselskab til at drive et Jællæsuffekogereri paa St. Croix; men der blev ikke disponeret over hele det Beløb, som kunde tilskydes af Statskassen; idet der ikke blev tilveiebragt en saa stor Aktiekapital, som Loven forudsatte. Der blev kun tilveiebragt ca. en Million Kr. Statskassen tilfisk et lignende Beløb, og Jællæsuffekogeriet blev derpaa anlagt efter en noget mindre Maalestof, end man havde tænkt sig, dengang Loven blev til. Saaledes som det saa ofte gaar med store industrielle Foretagender, gik det, som bekendt, i det første Aar ikke videre heldigt. Der frembød sig forskellige Vanskeligheder for Foretagendet, der bevirkede, at man i det første Aar kom til at arbejde med Tab. Der skulde altsaa raades Bod herpaa; der skulde yderligere tilveiebringes Kapital, dels til Udvidelse af Anlægene, dels til Forsøgelse af Driftskapitalen, idet det nemlig havde vist sig, at denne var for lille. Saa kom Oprøret i Oktober 1878. De Ulykker, som herved ramte St. Croix, blev tilhinder for Tilveiebringelsen af den yderligere Kapital, som behøvedes for at afhjælpe Manglerne og fortsætte Driften. Regjeringen foretog derfor i Oktober 1878 et Lovforslag, der blandt Andet gik ud paa at bemyndige Regjeringen til istedetfor, som bestemt i Loven af 1876, at udlane ligesaa meget, som den indskudte Aktiekapital udgjorde, da at udlane indtil $1\frac{1}{2}$ Gang saa meget. Dette Forslag blev imidlertid, som bekendt, forfattet. Regjeringen gik da den Vej, efterat det var lykkedes at forsøge Kapitalen, at gjøre et yderligere Eilskud i Genhold til Loven af 25de Februar 1876. — Under Forhandlingen om Lovforslaget var Spørgsmaalet om Fortolkningen af Loven af 1876 i høj Grad omtvistet. Allerede i den Betænkning, der fremkom fra det Udvalg, jeg før nævnte, og som delte sig i fire Mindretal, viste der sig Uoverensstemmelse om, hvorledes Loven skulde fortolkes. Der var to Mindretal, som berørte Fortolkningen og opstillede hver sin. Og ligesom der i Betænkningen havde frembudt sig Tvivl om Fortolkningen, saaledes kom der navnlig under Forhandlingen i Salen en Mængde Tvivlsmaal frem, idet der blev fremsat meget fra hinanden afvigende Meninger om Fortolkningen. Jeg skal, med den høitærede Formands Tilladelse, oplæse blot nogle ganske faa Linier, der vise dette. Jeg finder saaledes, at Formanden for det ene af de to Mindretal, der havde berørt Fortolkningen af Loven, siger om det andet Mindretal: „Jeg